

Rajesh
Parameswaran

**Ik ben een h
beul**

Liefdesverhalen

'Ik ben gek op Rajesh, omdat hij in mijn optiek het korte verhaal opnieuw gedefinieerd heeft. Bravo!'

GARY SHTEYNGART

Over het boek

De beul is goed in zijn werk en daar is hij trots op. Toch verzweeg hij de ware aard van zijn baan voor zijn kersverse echtgenote, en is om die reden naar de bank verbannen. Terwijl hij probeert haar te sussen, probeert hij ook zijn nieuwe ter dood veroordeelde gerust te stellen, een jong meisje. 'Ik ga je ter executie doen. Maar maak je geen kopzorgen: ik ben geen ruwe kerel.'

Dodelijke onschuld en een combinatie van wreedheid en tederheid kenmerken Parameswarans macabere liefdesverhalen. Een bedachtzame tijger uit de dierentuin, die slechts zijn liefde wil uiten wanneer hij onbedoeld een spoor van doden achter zich laat. Een olifant in gevangenschap die haar verhaal doet, hoewel de voetnoten – geschreven door haar zelfverklaarde vertaler, een vreemde 'olifantenman' geobsedeerd door zelfmoord – het verhaal overnemen. Parameswaran onderzoekt op provocerende wijze de dunne scheidslijn tussen vrijheid en gevangenschap.

Rajesh Parameswaran schrijft in een zuiver, sereen proza dat een verontrustend contrast vormt met zijn veelal groteske verhalen. *Ik ben een beul* is een verbazingwekkend origineel en humoristisch debuut.

De pers over de auteur/het boek

'Het woord "schitterend" wordt te pas en te onpas gebruikt in recensies, maar dit is daadwerkelijk een schitterend – om niet te zeggen ongelofelijk grappig en ongewoon gedenkwaardig – boek.' – *The Irish Times*

'Een doortastend, duister, subliem en op een complexe manier compassievol debuut, dat je nog lang blijft.' – *Booklist*

'Parameswaran beheerst perspectief en stem meesterlijk, we gaan vermoedelijk nog van hem horen.' – *Financial Times*

'Er zit een vleug waanzin in Parameswarans creaties en dat maakt ze des te fascinerender. Ze komen tot leven door zijn vertelkunst, die een prachtig uitgebalanceerde potpourri is van morbiditeit, humor en gevoeligheid. Er zijn geen losse eindjes, geen stem is dezelfde. (...) Een zeer indrukwekkend debuut.' – *The New York Times Book Review*

'Een prachtige én grappige bundel van een schrijver die de lat hoog legt voor zijn eerste roman. We wachten in spanning af.' – *Vogue*

Over de auteur

Rajesh Parameswaran is geboren in India, opgegroeid in Texas en hij heeft rechten gestudeerd aan Yale University, waar hij ook begon met het schrijven van korte verhalen. Hij woont inmiddels in New York. Zijn korte verhalen zijn gepubliceerd in *McSweeney's*, *Granta* en *Zoetrope*. Een ervan bezorgde *McSweeney's* in 2007 zelfs een National Book Magazine Award, het verhaal werd dientengevolge herdrukt in *The Best American Magazine Writing*. Parameswaran is momenteel bezig met het schrijven van een roman, die eveneens bij uitgeverij Signatuur zal verschijnen.

Wilt u op de hoogte worden gehouden van de romans en literaire thrillers van uitgeverij Signatuur? Meldt u zich dan aan voor de literaire nieuwsbrief via onze website www.uitgeverijsignatuur.nl.

Rajesh Parameswaran

Ik ben een beul

Liefdesverhalen

Vertaald door Adriaan Krabbendam

SIGNATUUR

2013

© 2012 by Rajesh R. Parameswaran
Oorspronkelijke titel: I Am an Executioner: Love Stories
Oorspronkelijke uitgave: Alfred A. Knopf, New York 2012
Vertaald uit het Amerikaans-Engels door Adriaan Krabbendam
© 2013 Uitgeverij Signatuur, Utrecht en Adriaan Krabbendam
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Holly MacDonald
Typografie: Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN gebonden boek 978 90 5672 386 6
ISBN e-book 978 90 449 6119 5
NUR 302

Het citaat uit William Shakespeare, *Romeo en Julia*, werd ontleend aan de vertaling van dr. L.A.J. Burgersdijk, E.J. Brill, 1888, en de heruitgave daarvan van Het Spectrum, 1985.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

voor mijn ouders en
mijn broer

Inhoud

De gevreesde Bengaalse Ming

De vreemde carrière van dokter Raju Gopalarajan

Vier Rajeshes

Ik ben een beul

Demonen

Verslag van Agent 97-4702

Bibhutibhushan Malliks laatste storyboard

Olifanten in gevangenschap (Deel een)

Aan de oevers van de Tafelrivier
(Lucina, Andromedanevel, A.D. 2319)

De gevreesde Bengaalse Ming

Eén ding weet ik heel precies over woensdag, de slechtste en meest verbazingwekkende dag van mijn leven, en dat is dit: hij begon prachtig. Ik ontwaakte bij de zomerse dageraad, als de hemel indigogrijs kleurt en de lege koelte van de lucht vervuld begint te raken van een kleverige, omhullende warmte. Ik kon Saskia en Maharadja tegen elkaar horen spinnen aan de andere kant van mijn verblijf. Ik had de hele nacht hun kirrende en gierende sekskabaal moeten aanhoren, maar het kon me niet schelen. Ik wist nog niet waarom, maar ik begreep dat ik eroverheen was. Al sliep Saskia met elke tijger ter wereld behalve met mij, het zou me niets doen.

Ik rekte me uit en smakte met mijn mond en likte mijn lippen, proefde de vertrouwde geurtjes van de dag. Toen al voelde ik dat deze ochtend anders zou zijn dan alle andere ochtenden van mijn leven. Aan de andere kant van de muur modderden en spetterden de nijlpaarden, en verderop begonnen de apen en vogels die al wakker waren van nog vóór de dageraad aanbrak, als het nog donker was, in alle ernst aan hun ochtendconcert, hun gekras en kiekie en karoe-karoe-karoe weerklonk over de volle breedte van ons kleine koninkrijk. Dat waren dezelfde geluiden die ik ochtend na ochtend hoorde, maar deze ochtend was het allemaal mooier dan ooit – ja, deze ochtend was anders. Het kostte me een tijdje om uit te vogelen hoe dat kwam, maar toen ik het wist, was het onmiskenbaar:

Ik was verliefd.

Niet op een van de tijgers in mijn verblijf – nee, ik had de mogelijkheden van onze kleine gemeenschap lang geleden al uitgeput, en behalve Saskia waren er in geen jaren nieuwe bij gekomen. In feite was het voorwerp van mijn liefde helemaal geen tijger. Ik was verliefd op mijn bewaker, Kitch.

Ik weet dat het vreemd klinkt. Ik werd er ook door verrast, maar er bestond werkelijk geen mogelijkheid die conclusie uit de weg te gaan.

En het was alleen maar vreemder aangezien ik Kitch al jaren kende. Toen ik nog een welp was, was hij een soort assistent van mijn eerste bewakers. Hij droeg destijds een fondsbrilletje, en hij was broodmager en zenuwachtig. Het was grappig om hem z'n best te zien doen een vrije doorgang te bewaren tussen hem en de deur, voor het geval hij een snelle ontsappingsroute nodig had. Het klopt wat ze over ons beweren: we kunnen angst ruiken, en daardoor viel hij me op. Ik was toen net zo zenuwachtig met mensen in de buurt, en zijn gedrag prikkelde juist mijn interesse.

In de loop der jaren bleven de andere bewakers komen en gaan, tijgers verdwenen en nieuwe kwamen erbij, maar Kitch was er altijd. Hij liet een snor staan en nam contactlenzen. Zijn wangen werden gevuld en zijn buik werd ronder. Zijn haar werd almaar dunner elke keer dat hij zijn pet afzette. Hij schoor zijn snor af. Hij verloor de behoedzaamheid die me ooit zo had geïntrigeerd.

Zijn manier van doen veranderde, zijn verschijning veranderde, maar hij bleef altijd dezelfde lieve Kitch. En die woensdag werd ik wakker en wist ik: Kitch. Kitch! Ik hou van Kitch. Me te realiseren dat ik van Kitch hield was als je realiseren dat het bot waar je al maanden met plezier op kauwt feitelijk het bot van je ergste vijand is. Het bot is niet veranderd, en evenmin het plezier dat het je verschaft, maar ineens worden de dingen in een heel nieuw daglicht geplaatst. Welbeschouwd is dat een nogal negatief voorbeeld, maar waar het om gaat is dit: ik had zojuist een

diepe en eindeloze liefde ontdekt voor de beste vriend die ik ooit in mijn leven had gehad.

Ik zou dat misschien moeten verhelderen. Dit was niet het soort liefde als wanneer je een lekker jong katje ziet en je je klauwen niet van haar af kan houden. Ik hield niet van Kitch zoals ik van Saskia hield, niet met dezelfde, laten we zeggen, razende hartstocht. Deze liefde maakte niet zo rusteloos.

Dit was een ander soort liefde. Elke ochtend, als de grote metalen deuren in de fiberglazen rots opengingen, en kilo's rundvlees en verse organen de gang af kwamen glibberen, wiens gezicht doemde daar op in de duistere verte, schop in de hand? Dat van Kitch. Als Maharadja gromde en ongedurig werd en op vechten belust mijn kant op kwam, wie was de eerste die zijn gierende gebrul hoorde en een brandslang op hem richtte om hem van me weg te jagen? Kitch. Ik was een onuitputtelijke bron van aandacht voor hem, en hij wekte een onuitputtelijke nieuwsgierigheid bij mij en was een troost en vreugde.

Ik geloof dat ik dat liefde zou noemen.

En toen ik me eenmaal realiseerde dat ik van Kitch hield, kwam al het andere in de wereld me als volkomen onbeschrijfelijk onzinnig voor. Saskia die me afwees, rotsen van fiberglas, eenzame oude dames die door de dierentuin schuifelden, kleine popcorn etende kinderen, kaketoetsen en apen, alles onder de zon, zo grappig en vreemd allemaal, en ik hield gewoon van dat alles. Ik had eten en water en vrienden en Kitch. Ik had niets te wensen over.

Het is een beetje beschamend als ik eraan terugdenk. Want dat was woensdagochtend.

Het duurde niet lang voordat de dingen een minder goede wending namen. Het eerste teken kwam toen ik naar de fiberglazen rots liep waar mijn eten gewoonlijk vanaf kwam geglibberd en een glinsterend, vochtig rood spoor achterliet. Die ochtend liep ik naar de rots, keek omhoog, en wachtte. Er kwam niets. Ik snoof en wachtte. Ik sloot mijn ogen en opende ze weer.

Geen eten.

Ik wachtte nog een tijdje. En ik wachtte en ik wachtte. Ik begon een spelletje te spelen: ik sloot mijn ogen een paar tellen, en terwijl mijn ogen dicht waren overtuigde ik mezelf ervan dat ik ze maar open hoefde te doen of het eten was er. Ik hield ze elke keer steeds langer dicht, maar het eten kwam nooit.

Inmiddels had ik heel erge honger, en als ik honger heb dan doet mijn hoofd zeer. Het bonst, om precies te zijn. Ik deed mijn ogen stevig dicht en probeerde in slaap te vallen om het te verdrijven, maar de zon werd al snel ondraaglijk heet – het was halverwege augustus – en ik wilde niet op zoek gaan naar een plek in de schaduw, anders zou ik het eten mislopen als het eindelijk kwam en zou Maharadja, als die z'n eigen eten ophad maar nog gulzig was, het komen gappen.

Dus daar lag ik dan in de zon, en probeerde het gebons in mijn hoofd te sussen. Inmiddels waren de eerste bezoekers gearriveerd – niet slechts een paar vroege vogels, maar hordes mensen, enorme zomervakantiebendes, drie of vier rijen dik, vijf of zes busladingen toeristen alleen al, afgezien van de dagjesmensen en vaste bezoekers.

Gewoonlijk trek ik me niet veel aan van de mensen die de diertuin bezoeken. Zij hebben hun eigen sores, en ik heb de mijne. Ze komen, kijken een paar minuten, wijzen en staren, praten over mij, eten hun ijsjes, wat dan ook, mij kan het niet schelen. Maar vandaag waren ze met zo velen, en ze maakten kabaal, en ik was zo hongerig. Mijn hoofd bonsde en ik probeerde me gewoon te ontspannen, kalm te blijven en op mijn eten te wachten, maar zij bleven maar praten – en een klein kind begon te schreeuwen: 'Wakker worden! Wakker worden, tijger! Wakker worden!' En daarna vormde zich een heel koor van kinderen om hem heen. 'Wakker worden, tijger! Wakker worden!'

Ik zou ze uiteindelijk hebben kunnen negeren en in slaap zijn gevallen, maar net op dat moment rook ik Saskia, en die geur deed me weer opfleuren. Ze liep rechtstreeks mijn kant op, met dat parmantige stapje, dat trippelende loopje van haar. Ik vond het heerlijk om naar dat donzige stukje wit bont te kijken vlak

onder haar staart, en de manier waarop haar staart er zachtjes overheen streek terwijl die heen en weer zwiepte. Zoals ik zei, ik was er al overheen. Ik had me volkomen verzoend met het idee dat ze nu met Maharadja was, Maharadja neukte. Maar dat betekende nog niet dat ik niet langer haar manier van lopen bewonderde, het betekende niet dat het mij verboden was een diepe teug op te snuiven van haar verrukkelijke geur terwijl ze mijn kant op kuierde.

Ik snorde naar haar, heel terloops. Gewoon een soort ‘Hallo, Saskia’-geluid. Ik wachtte tot ze de groet beantwoordde, maar ze keek niet eens naar me. Ze liep me voorbij alsof ik lucht was.

En dat ergerde me dus. Het is háár zaak dat ze met Maharadja neukt, dat is haar goed recht. Maar me op deze manier glashard negeren, alsof we niets met elkaar te maken hadden – dat was te erg. Ik voelde me een beetje gegeneerd dat ik mezelf had laten meeslepen door haar manier van lopen te bewonderen en zo, en alleen om haar duidelijk te maken dat ze me een rothumeur had bezorgd, grauwde ik. Het was een kleine grauw, vergezeld van een klapje met mijn klauw: een waarschuwend klapje. Ik had haar met geen mogelijkheid kunnen raken. Maar toen ze me mijn poot zag opheffen, sprong ze op en brulde zo hard dat ik bijna ter plekke moest pissen, ik zweer het. Oké, ik piste daadwerkelijk. En zij wandelde zo koeltjes als ze kon verder.

Ik hoorde dat de schoolkinderen me nu uitlachten, maar ik negeerde ze, draaide me om en ging weer liggen. Toen hoorde ik een bekend geluid in de bosjes, en ik werd onrustig, omdat het het geluid van Maharadja was. Maharadja is een enorme reus van een kat. Hij is bijna driemaal mijn omvang, dus hij maakt een hoop lawaai als hij beweegt. Hij moest Saskia’s brul hebben gehoord en kwam poolshoogte nemen.

Maharadja nam z’n tijd en bewoog heel traag, hij tilde zijn reusachtige lijf door de struiken, en nu kon ik hem ruiken ook – het was onmiskenbaar Maharadja, dus de angst en de spanning werden behoorlijk in mij opgevoerd. Ik overlegde bij mezelf: zou ik proberen weg te komen, en daarmee riskeren dat ik

juist de aandacht op me vestigde, of zou ik rustig blijven zitten en me koest houden in de hoop dat hij me zou negeren?

Ik besloot ervandoor te gaan, maar dat bleek de verkeerde beslissing te zijn. Zo gauw ik overeind kwam en begon te lopen, hoorde ik Maharadja een spurt nemen, en in drie snelle sprongen – boem, boem, boem – was zijn zware lijf boven op het mijne en zijn klauwen sloegen in mijn rug en zijn tanden zonken diep in mijn kont.

Ik krijste en kronkelde, maar hij hield me zeker dertig seconden of een minuut tegen de grond gedrukt, terwijl ik hem scheten hoorde laten, nonchalant, hard en stinkend, alsof hij wilde tonen hoe ontspannen hij was, hoe weinig moeite het hem kostte me in bedwang te houden en te pijnigen. Ten slotte liet hij me los, op z'n dooie akkertje. Hij stond op en liep weg. (Hij keurde me geen blik waardig – net als Saskia zostraks.) Hij stond stil voor de metalen deur in de fiberglazen rots op de plek waar ik gewoonlijk mijn eten kreeg. Hij hurkte neer en liet een dikke stroom pis lopen. Die geur zou nog dagen aan die rots blijven hangen, dat wist hij heel goed.

Op dat moment dacht ik: Kitch. Ik wil gewoon dat Kitch er is. Ik wil dat hij zich vertoont en deze dag redt en hem terugbrengt tot zijn oorspronkelijke belofte. Ik wil dat Kitch me mijn eten brengt en deze rots schoonspuit. Ik wil dat Kitch nog een tijdje blijft en Maharadja van me weghoudt. Ik wil horen hoe Kitch' stem me vleit en me zegt wat een goede kat ik ben, en me zegt wat ik moet doen. Het zou zelfs prima zijn als Kitch niets van dat alles zou doen. Al zou hij het eten vergeten zijn en geen woord tegen me zeggen, dan nog zou dat prima zijn. Ik wilde alleen maar dat hij er was. Ik wilde gewoon zijn gezicht een paar seconden zien, gewoon om naar hem te kijken. Eigenlijk maakte alleen al de gedachte aan zijn roze gezicht dat ik me beter voelde, het schonk me een gevoel van hoop en rust, en verdreef een beetje het gebons in mijn kont en mijn hoofd. Hij zou hier snel zijn, dat wist ik.

Ik kwam weer tot bedaren en sloot mijn ogen. Het kabaal van

de menigte kwam ten slotte ook tot rust, en veranderde in een gezoem en geklets zoals normaal, als een deken van geluid over de wereld, en na een tijdje lukte het me om in slaap te vallen.

Toen ik wakker werd was het grijs en fris, een wolkenbank was voor de zon geschoven. Mijn hoofdpijn was iets minder erg, maar nu deed mijn hele romp zeer van de honger. Ik snuffelde aan de metalen deur, maar daar was nog steeds niets behalve de geur van Maharadja's kattenpis.

Kitch was er nog steeds niet. Ik kon het niet geloven.

Op dat moment hoorde ik een bekende stem over de gracht zweven die me scheidde van de bezoekers:

*The river is chilly and the river is cold, hallelujah
Michael, row the boat ashore, hallelujah*

O god, dacht ik, niet de 'row-your-boat'-vrouw, niet juist vandaag. Ze ging op de bank zitten, bezweet en stinkend, het haar warrig, grijnzend met haar slechte gebit. Ik kon haar ruiken van waar ik zat!

Instinctief brulde ik tegen haar, maar ze hield niet op. Integendeel, ze uitte een kreet en een schreeuw en zong alleen maar harder.

*The river is deep and the river is wide, hallelujah
Milk and honey on the other side, hallelujah*

Ik stond op en liep heen en weer, hield zo nu en dan stil om haar woest aan te kijken, maar ze trok zich er niets van aan. Ze zong en ze zong en ze zong. Na wat misschien wel een halfuur was, ging het zingen over in zacht, verward gebabbel, tot ze ten slotte onderuitzakte op het bankje en begon te snurken.

En de dag sleepte zich maar voort, en de zon had nog nauwelijks zijn hoogste punt bereikt. Ik voelde een pijnlijk klop! klop! klop! in mijn hoofd en keek op om te zien hoe de tiener die hier als hulpje werkte met zijn afvalprikstok tegen het bankje sloeg in

een poging de row-your-boat-vrouw te wekken. Ten slotte werd ze wakker en liep stilletjes weg.

Kitch, bleef ik maar denken. Kitch Kitch Kitch Kitch Kitch.

En precies op dat moment zag ik Maharadja de heuvel weer opkomen, in een stevig tempo, duidelijk uit op een volgende confrontatie. Wat had ik nu weer verkeerd gedaan? Ik bleef Kitch' naam herhalen als een mantra. Mijn hoofd stond op het punt in een miljoen stukjes uiteen te spatten. Het deed zo zeer dat ik het nauwelijks van de ene naar de andere kant kon bewegen, en Maharadja kwam eraan om me te vermoorden, klaar om mijn achterste aan stukken te rijten en op mijn leger te schijten tot besluit. En precies op dat moment, net toen de druk in mijn hoofd het punt begon te bereiken waarop mijn hersenen aanvoelden alsof ze vloeibaar zouden worden en gaan koken en uit mijn oren zouden schieten als stoom – net toen Maharadja neerhurkte voor de sprong, net toen al die dingen op het punt stonden te gebeuren, knarste de mensendeur open en stond daar niemand minder dan Kitch!

Het was hem echt, zijn rode gezicht stralend in het zonlicht, en ik sprong bijna een gat in de lucht van blijdschap. Maharadja draaide zich om en draafde weg om zich te gaan verschuilen. De pijn in mijn hoofd versmolt tot een soort roze, liefdevolle gelukzaligheid. Waar was mijn honger gebleven? Waar was al de somberte en onlust van vandaag? Het was allemaal verdwenen. Kitch was hier!

Ik stapte heen en weer en miauwde als een smoorverliefde lynx. Ik rende in de rondte en beet in mijn staart. Ik piste een lange hete stroom, met een grote grijns op mijn gezicht. Ik stapte heen en weer, en nog eens, daarna rolde ik me op mijn rug en liet mijn tong naar buiten hangen. En vervolgens sprong ik plotseling overeind en brulde. Het was Kitch! Ja, Kitch was hier! En ik hield van hem! En hij was hier!

Ik had geen benul dat het allerafschuwelijkste nog stond te gebeuren.

Kitch stond nog steeds bij de deur. Eigenlijk leek hij om een of

andere reden ongewoon op zijn hoede. Hij had nog geen stap in mijn richting gezet, evenmin had hij geroepen om mijn begroeting te beantwoorden, en dat was het moment dat ik me realiseerde dat er iemand bij hem was – een oudere man met dikke brillenglazen, die witte rubberhandschoenen droeg. Kitch begon uiteindelijk naar één kant van mij toe te lopen, langzaam, terwijl hij die andere, nerveuze man uit mijn blikveld probeerde te houden.

Ach, ik had geen tijd voor die onzin. Kitch was hier, en ik moest hem iets vertellen. Ik hield van hem, en mijn liefde kon zichzelf niet meer beheersen, en ik wilde Kitch die laten voelen ook. Ik sprong vrolijk op Kitch af, tot ongeveer een meter van hem vandaan, dichterbij dan ik ooit bij hem was geweest.

Hier ben ik, Kitch, wilde ik zeggen, en ik houd van je.

Toen ik zo naar voren sprong, greep de man met de bril Kitch stevig bij de schouders en zei iets wat ik niet goed kon horen, en Kitch schreeuwde vinnig tegen me.

En toen deed Kitch iets wat ik niet voor mogelijk hield. Hij had een lange stok in zijn hand – die had hij altijd bij zich, maar ik had hem die nooit eerder zien gebruiken. Nu hief hij die lange stok hoog boven zijn hoofd en liet hem hard op mijn neus neerkomen.

Ik jankte en deinsde verbluft achteruit. Ik kon eerst niet begrijpen wat er was gebeurd. Er was een scherpe, weergalmende pijn tussen mijn ogen – de wereld vóór me leek zich op te splitsen in twee of drie identieke, scherp afgesneden versies van zichzelf, en daarna werd alles versluierd door heilige vlagen rood.

Langzaam kwam ik weer bij zinnen. Ik begon me te realiseren wat er was gebeurd, dat Kitch me feitelijk geslagen had, dat hij me hard geslagen had, voor de ogen van deze nieuwe persoon. Maar waarom? Wat had ik misdaan? Ik had alleen maar geprobeerd te laten zien hoeveel ik van hem hield.

Inmiddels begon ik me heel slecht te voelen – niet alleen de pijn in mijn neus, maar een ander soort, veel ergere pijn. Waarom zou Kitch zoiets doen? Zou hij me niet appreciëren? Nadat ik

niets anders had gewenst dan de hele dag dat prachtige dikke gezicht te zien en van hem te houden, ook al had hij me sinds gisteren genegeerd, ook al had hij me helemaal alleen gelaten en zelfs niet de moeite genomen me te eten te geven? Al die liefde die hij zomaar had kunnen krijgen, en in plaats daarvan kwam hij zoiets doen: hij had me geslagen! Ik was in verlegenheid gebracht en beschaamd, en mijn oren werden warm van het bloed. En toen voelde ik de woede opkomen.

Ineens welde de razernij in mij omhoog, zo hevig en snel, en vervulde me als een hete vloeistof, en voor ik wist wat er gebeurde, nam ik een enorme sprong en haalde Kitch onderuit. We vielen met een harde bons op de grond, en mijn klauwen hielden hem in bedwang – en op een bepaalde manier voelde het goed hem zo vast te houden, een machtig soort gevoel. En toen beet ik hem, één keer, hard en plotseling.

Het gebeurde zo snel, en het was helemaal niet met opzet. Tenminste, ik geloof niet dat het met opzet was. Het voelde niet als opzettelijk, maar om eerlijk te zijn voelde het evenmin als per ongeluk. Het zat daar ergens tussenin. Ik zat boven op hem en ik beet hem – één keer maar – en toen liep ik weg, alles in een oogwenk.

De oude man achter hem gilte, en trok zich terug achter de mensendeur – en toen knipperde ik met mijn ogen en keek omhoog naar waar Kitch lag.

Ik had hem in zijn nek gebeten, en ik zag dat er twee ronde, zwarte gaten zaten waar mijn tanden hem waren binnengedrongen. En nu begonnen er twee dikke stromen bloed uit die twee gaten te stromen. Kitch staarde me aan met een ongeruste blik, zijn mond bewoog op en neer, en nu kwam er ook bloed uit zijn mond.

Ik kon niet geloven wat ik zag. Een paar seconden geleden stond Kitch nog gezond en wel overeind en was ik zo blij hem te zien, en nu lag hij daar op de grond terwijl er bloed uit zijn mond stroomde door iets wat ik gedaan had. Dit was niet gebeurd. Dit kon niet zijn gebeurd. Ik had nog nooit van mijn leven iemand

pijn gedaan. Ik wist niet eens dat ik de kracht had om een man zo snel te vloeren. Het bloed verspreidde zich zwart en nat om hem heen.

Ik begreep dat ik dit moest stoppen. Ik moest wat het ook was dat was gebeurd terugdraaien. Ik rende naar Kitch, en ik zag dat hij nu bang van me was. Ik likte zijn hals, vanwaar het bloed kwam, en probeerde het bloeden te stoppen. Kitch duwde me zwakjes weg en probeerde me te schoppen, maar ik negeerde hem en bleef likken. Ik likte en likte, maar het bloed bleef naar buiten stromen, en dus likte ik sneller.

En toen ik al blijkbaar minutenlang aan het likken was, drong het langzaam tot me door dat mijn gelijk onmogelijk in staat was het stromen van het bloed te stoppen. En toch kon ik niet stoppen met likken. Ik wilde niet ophouden met likken, omdat er zich een andere wonderbaarlijke gewaarwording vormde in mijn achterhoofd, iets wat nooit eerder in de verste verte bij me opgekomen was, een gewaarwording die maakte dat ik almaar sneller wilde likken, en er voor altijd mee door wilde gaan. De gewaarwording was:

Kitch' bloed was verrukkelijk.

Zo gauw die gedachte zich in mijn geest vormde, sprong ik vol afgrijzen terug. Dit was Kitch' bloed dat ik dronk – Kitch, van wie ik hield! Waar was ik mee bezig?

Ik keek om me heen om hulp te zoeken. Saskia en Maharadja stonden op een afstandje met gretige nieuwsgierigheid toe te kijken, maar geen van beiden maakte ook maar de geringste aanstalten om me te hulp te schieten. Ik wist dat ze te zeer op hun hoede waren om erin betrokken te raken, en het was me te veel moeite om te proberen ze te overtuigen.

Toen keek ik naar de andere kant van de gracht, waar vele tientallen mensen naar ons stonden te staren, en ontsteld praatten en wezen. Een van die mensen zou Kitch zeker kunnen helpen, dacht ik. Ik rende op en neer en brulde, en probeerde hun aandacht te vangen, maar geen van hen deed een stap in de richting van de gracht om die over te steken en ons te helpen.

Integendeel, sommigen van hen begonnen dingen naar me te gooien – papieren bekertjes vol frisdrank, kleine stenen – en te gillen. Loop naar de hel, dacht ik. Toen ik me omdraaide om te kijken hoe het met Kitch ging, zag ik dat de oude man met de bril bij hem neergehurkt zat en probeerde iets met mijn vriend te doen. Hielp de oude man? Was er eindelijk iemand die hulp bood? Ik rende terug om dat na te gaan, maar zo gauw ik dat deed, week de oude man achteruit en struikelde gehaast door de mensendeur, en die deur bleef achter hem open, woest heen en weer zwaaiend.

Arme Kitch! Niemand wilde hem helpen. Zijn ogen waren open en hij was bleek. Het bloed uit zijn nek was nog maar een dun stroompje en de grond om hem heen was drassig als na een drie dagen durende regenbui. Zijn lippen bewogen heel zachtjes, en toen stopten ze met bewegen, en zijn ogen starden alleen nog naar omhoog. Ik likte zijn lieve gezicht, maar hij reageerde niet. O, Kitch! Wat had ik gedaan? Ik moest hulp voor hem zoeken, al was het het laatste wat ik deed. Ik draaide me om en rende door de mensendeur – ik was nooit eerder aan de andere kant van de mensendeur geweest, maar ik aarzelde niet erdoorheen te rennen.

Er waren honderden mensen daarbuiten – letterlijk honderden – maar waarom stond er niemand stil om me te helpen? Ze renden allemaal weg, alsof ze ergens vreselijk bang voor waren, waar ik ook keek. Wat voor mysterieuze paniek zou de volledige menselijke bevolking van de dierentuin in haar greep kunnen hebben, juist vandaag? Wat kon er zo verschrikkelijk zijn dat het ze ervan weerhield Kitch te helpen? Was er een olifant ontsnapt?

De situatie werd me ten slotte duidelijk: ik was Kitch' enige hoop. Ik rende terug naar de deur van mijn verblijf, maar zo gauw ik daar aankwam, zag ik een felle flits en hoorde een explosie. Toen de rook was opgetrokken en mijn oren niet meer tuitten, zag ik dat er een lange, magere man heel stilletjes was neergeknield achter de popcornkraam aan de overkant van mijn verblijf. Hij had een lang geweer in zijn handen. Hij had blijkbaar op mij gewacht, en nu schoot hij opnieuw.

Ik hurkte neer en hield me heel stil. Hij schoot voor de derde keer, en ik hoorde een luide klap achter me. Ik probeerde op hem af te stormen, maar toen schoot hij nog eens, en de explosie was zo dichtbij dat mijn gezicht brandde van de hitte, en ik had geen andere keus dan me omdraaien en wegrennen.

Ik rende en rende, en de mensen om me heen gilden en renden ook, en toen rende ik achter deze mensen aan, en ik rende naast ze, ik kon nergens anders heen – maar ten slotte rende ik van ze weg. Ik bleef maar rennen, tot ik geen idee meer had waar ik was. Er waren geen dieren en geen mensen: alleen een lange strook zwart, met dingen die voorbijstoven, dingen op wielen, die kreunden en krijsten en gromden. Om de paar minuten hoorde ik – of meende ik te horen – de knal en het schot uit het geweer van de lange man die me even tevoren bijna in brand hadden gestoken, en toen rende ik nog harder. Ik rende naast die snel voortrollende dingen, en ze zwenkten en botsten en kwaakten en toeterden. Ik bleef maar rennen, zonder te weten waarheen, alleen maar wanhopig op weg om te ontsnappen aan de waanzin van de dierentuin, de waanzin waaruit mijn leven bestond, en op een of andere manier nog altijd in de hoop dat ik ergens hulp kon vinden, voor Kitch.

Ik rende tot ik mijn benen nog maar nauwelijks van de grond kreeg, en elke ademtocht mijn longen schraapte met aangescherpte klauwen. Ik minderde vaart en keek om me heen en zag dat de rollende dingen ten slotte schaars geworden waren, en ver weg. Ik zag uitgestrekte grasachtige oppervlakken, met kleine huizen, die netjes op het gave gras waren neergezet. Waar ik ook keek: huizen en gras, op gelijke afstanden, zo ver het oog reikte. En dit vergezicht, het meest langgerekte vergezicht dat ik me herinnerde ooit te hebben gezien, vervulde me met een vreemde blijdschap. Ik kon hier zo lang en ver rennen als ik maar wilde, zonder dat een muur me tegenhield! En ik rende ook. Zo moe als ik was, iets in mijn hart spoorde me aan om weer te rennen, met grote springende tred. Het was een vreemd gevoel – op de vlucht te zijn, me zorgen te maken over Kitch, die ik pijn had gedaan,

weg te zijn van het enige thuis dat ik had gekend, en toch die vreemde en bijna angstaanjagende euforie te voelen.

Op een van deze weidse grasperken, achter een klein huis, ontdekte ik tot mijn voldoening een enorme ijsblauwe waterpoel. Ik stopte er en dronk zo veel als ik kon. Daarna doopte ik mijn hele hoofd in de poel en trok het er weer uit, doornat en fris. En nu was de behoefte aan slaap overweldigend, dus ging ik liggen waar ik was en sloot mijn ogen.

Maar de slaap was kort en onrustig. Achter mijn oogleden zag ik weer het beeld van de bloedende en worstelende Kitch op de grond, en ik zag de man met de dikke brillenglazen en rubberhandschoenen weer, en hij strekte die handen met handschoenen naar me uit. Ik zag Maharadja en Saskia, ze staarden dit alles aan met een vreemde vrolijkheid op hun gezicht. Ten slotte hoorde ik het zachte lopen van de man met het geweer, en hoorde het harde vuren van zijn geweer, en ik schrok wakker.

Was hij echt in de buurt, of hoorde dat bij de droom? Het uitgestrekte, open vergezicht dat me een paar ogenblikken eerder een gevoel van opgetogenheid had geschonken, leek nu vol gevaar. Ik was veel te onbeschut hier. Die stille man met zijn lange geweer had me op dit moment waarschijnlijk al in het vizier.

De poel waarvan ik gedronken had bevond zich pal achter een klein huis of gebouw. Ik sloop ernaartoe en snoof of er geen gevaar loerde. Het was moeilijk op deze plek iets te ruiken, maar er leek een mensengeur in de lucht te hangen, zoals in de dierentuin, een vleug van verderop – en die geur herinnerde me aan mijn gerieflijke thuis. Ik duwde en drukte tegen de glazen deuren van het gebouw tot ik een toegang vond die meegaf, en ik stapte zachtjes naar binnen.

Het huis was schaduwrijk en stil, en ik liep over de zachte, harige vloer tot ik bij een grotachtige ruimte kwam, donker en stil en koel, en hier viel ik voor de eerste maal echt in slaap en sliep zo dat ik mezelf vergat, gedurende een korte tijd, althans.

Ik werd goed uitgerust wakker, en wilde dolgraag mijn tocht hervatten om hulp voor Kitch te zoeken. Maar toen ik mijn ogen

opende, zag ik dat de ruimte fel verlicht was, niet donker, zoals ze daarvoor was geweest. Er hingen gekleurde plaatjes aan de muur: clowns met rode neuzen, die bontgekleurde ballonnen bij zich hadden, net zoals ik ze op sommige dagen in de dierentuin had gezien. In een hoek van de kamer stond een kooi met open bovenkant op kleine paaltjes, en van binnen uit de kooi klonken de vreemd kalmerende geluiden van een mummelende mensenwelp – ditmaal een geluid dat ik heel goed kende van mijn thuis.

Maar voordat ik een van deze dingen opmerkte, zag ik natuurlijk de vrouw die aan de andere kant van de kamer stond. Ze was een volwassen mens, met bruin krullend haar en een roze huid, net als de huid van Kitch. Ze stond met haar rug tegen de muur en ze schuifelde heel langzaam naar de kooi van de welp, met kleine zijwaartse stapjes.

Ik tilde mijn hoofd van mijn klauwen, mijn neus trilde van opwinding, mijn oren en het haar op mijn rug stonden recht overeind. Toen ze zag dat ik mijn hoofd oprichtte, hield de vrouw stil waar ze stond en haalde diep adem. Haar armen waren achter haar uitgestrekt, en haar vingers stonden wijd naar achteren gespreid met hun toppen tegen de muur. Ze leek zichzelf te dwingen nog eens adem te halen, met enorme, bevende behoedzaamheid. Ten slotte liet ze de muur los en begon weer langzaam te lopen, in de richting van de kooi.

Een kat heeft een instinct voor zulke situaties, en mijn instinct zei me: deze vrouw is de moeder van de pruttelende welp. Gewoonlijk zou ik hebben gedacht dat ze alleen een bedreiging voor me zou vormen in zoverre ze haar jong zou proberen te beschermen, maar mijn kortgeleden opgedane ervaringen hadden me gewaarschuwd dat mensen gevaarlijk onvoorspelbaar zijn, en ik kon maar beter op mijn hoede voor haar zijn.

Ik stond op en liep heel langzaam in een richting tegenovergesteld aan die waarin de vrouw liep – dat wil zeggen, ik liep weg van de kooi van de welp – en de vrouw sloop voorzichtig naar haar welp, en zo liepen we in een cirkel op onze hoede door de ruimte.

De mensenbaby mummelde op de zachtste, meest onschuldige manier, en ik wilde feitelijk dat deze moeder hem oppakte en voor hem zorgde. Zoals de meeste katten in de dierentuin, beschouwde ik mezelf als wees. Waar ik vandaan kwam, wie mijn moeder was, daar heb ik geen herinnering aan. Maar toen ik dat vreemde duet uitvoerde met deze waakzame mensenmoeder, zag ik in een kortstondige en inwendige flits een oudere vrouwelijke tijger, een warme en oranjekeurige zachtheid, een lichte en gespierde omhelzing. Ik voelde mijn benen onder me beven, en toen had ik nóg een korte flits van een herinnering: een krachtige slag in het gezicht, zoals de klap die Kitch me had gegeven, en een snelle vlucht door het oerwoud, een paniek van stemmen.

Nu was ik duizelig van een vreemde emotie. En die mensenvrouw moet mijn onvastheid hebben gevoeld. Ze maakte gebruik van de gelegenheid om snel naar haar eigen welp te gaan, en met heftig trillende armen reikte ze in de kooi en trok het murmelende ding eruit.

Haar plotselinge beweging bracht me weer bij zinnen. Ik draaide me snel om, om haar acties in de gaten te blijven houden – en toen ze me die beweging zag maken, uitte de vrouw een angstwekkende gil, en in haar paniek liet ze haar kleine zomaar uit haar handen glippen.

Wat er vervolgens gebeurde, gebeurde zo snel dat ik het nauwelijks kan beschrijven. Ik zag het vlezige kind naar de grond tuimelen, en in één instinctieve opwelling dook ik eropaf.

Het volgende moment bungelde het kleine mensje ondersteboven en huilend aan mijn mond – ik hield het slechts vast aan het gekreukelde stukje stof dat het rond zijn achterste droeg.

De moeder stond een meter bij me vandaan, en ze schreeuwde het nu nog harder uit dan haar welp, en haar wangen waren vuurrood. Ik had nooit eerder een mens zo ontsteld gezien – ik had geen idee wat ze nu zou gaan doen.

Ik begon naar voren te lopen, van plan haar kroost aan haar terug te geven, maar zo gauw ik mijn poot optilde, gilde en beefde ze nog banger dan daarvoor, dus stapte ik weer terug.

Nu wist ik echt niet meer wat ik moest doen. Ik kon geen stap doen zonder de vrouw aan te zetten tot een volgende hysterische aanval. Ik stond daar maar.

Nu het erop begon te lijken dat onze verschrikkelijke, nerveuze patstelling eeuwig zou kunnen voortduren, doorbrak deze vrouw die op een volkomen onverwachte manier. Ze boog zich langzaam voorover en raapte een paar houten blokjes op, kinderspeelgoed. Ze kwam overeind en smeede ze uit alle macht naar me toe.

De blokken raakten me hard in de flank, en ik dook weg. De vrouw leek haar moed weer bij elkaar geraapt te hebben toen ze me ineen zag krimpen. Ze begon alles van de vloer op te pakken wat ze kon vinden – plastic dingen op wielen, blokken in vele kleuren, zachte en harige vormen die op beren en leeuwen en mensen leken – en ze deed deze voorwerpen op me neerkomen in een onafgebroken, woedende hagelbui.

Zo gauw ik over mijn verbazing heen was, begon ik me te realiseren dat deze voorwerpen, hoe hard ze ze ook op me af smeede, me niet echt pijn deden. Ze troffen sowieso meestal in de verste verte geen doel. Eerlijk gezegd maakte ik me meer zorgen dat ze met haar ongecontroleerde armbewegingen haar eigen welp zou raken – en dat was precies wat er gebeurde: ook al probeerde ik hem te beschermen door me om hem heen te krullen, er vloog een trein hoog boven mijn hoofd en belandde op het natgepiste been van de kleine.

Nu was ik pas goed geïrriteerd. Ik liet de welp op de zachte vloer vallen en draaide me om en brulde tegen de moeder met alle kracht die mijn warme en vochtige longen bezaten. Daarna stapte ik op haar af en brulde opnieuw zo hard ik kon.

Zoals ik al zei, mensen zijn zo onvoorspelbaar. Zo gauw ik op die manier brulde, zakte de krulharige dame ineen, zo plotseling en rustig als een hoop veren van een opgeschrikte vogel. Ze viel in zwijm tegen de grond.

Na een paar seconden verzamelde ik de moed om haar bewegingloze lichaam te naderen. Ik boog me over haar heen, snuffelde aan haar, likte haar gezicht, maar ze werd niet wakker.

Wat moest ik nu doen? De welp was begonnen te brullen, jammeren en huilen, en rolde van de ene naar de andere kant over de vloer. Het leek niet juist om hem hier zo hulpeloos achter te laten, terwijl zijn moeder buiten bewustzijn was. Ik ging terug naar de kleine en besnuffelde hem. Ik had altijd gedacht dat Maharadja een walgelijk meurend beest was, maar deze mensenwelp stonk verschrikkelijk. Ik likte zijn pafferige, zoute gezicht, maar dat had geen troostend effect. Ten slotte pakte ik hem weer op bij zijn bevuilde stuk stof. Ik baande me een weg naar buiten door de deur waardoor ik het gebouw was binnengekomen. Ik liep naar de ijsblauwe poel waar ik een paar uur voordien zo'n verfrissende dronk had genoten, en ik hield het gezicht van de mensenbaby tegen het koude water, omdat ik dacht dat hij misschien wel dorst had.

Maar hij taalde niet naar het water – het leek wel of hij er een beetje bang van was. Dus ik veroorloofde me de vrijheid zijn gezicht in de vloeistof te dopen, heel voorzichtig. Maar nu hoestte en spuugde de kleine, en begon alleen maar harder te huilen.

Door zijn harde gehuil begon mijn bonzende hoofdpijn van eerder die ochtend terug te komen. Ik maakte me ook zorgen dat het kabaal de aandacht van mensen in de andere gebouwen zou trekken, of die van de man met het geweer, want ik was er zeker van dat hij me nog steeds achternazat. Ik overwoog de kleine hier achter te laten en weg te rennen, maar ik kon de gedachte aan deze hulpeloze, onbeschermd, moederloze welp hier buiten, zo open en bloot, niet verdragen. Er moest echt iets gedaan worden, en snel, om deze verbazingwekkende kleine mens stil te krijgen. Ik moet toegeven dat ik niet beschik over een moederinstinct, en gedurende lange tijd wist ik niet wat ik moest doen.

Toen had ik ineens een ingeving. Ik legde de welp zachtjes neer op het gras. Ik opende mijn mond wijd, nam zijn hele hoofd voorzichtig in mijn mond en pakte hem op die manier weer op.

Zo! Het geluid van het huilen van de welp was aanzienlijk gedempt. Mijn mond zorgde ook voor een zekere warmte en

vormde een gerieflijke baarmoeder voor hem. En inderdaad, al snel stopten de wild zwaaiende armen en benen van de kleine met bewegen, verzachtte het gehuil in mijn mond tot een wat rustiger gejengel, en ten slotte tot stilte toen hij in slaap viel.

Pas toen ik het hoofd van de welp losliet en hem weer zachtjes op het gras neervlijde, begreep ik wat ik gedaan had. Zeker, de mensenbaby was gestopt met huilen, maar hij was ook gestopt met ademen! Ik had hem met mijn stomme, onoplettende, roekeloze kop gesmoord. O god! Ik pakte hem op en schudde hem van links naar rechts. Ik liet hem weer vallen en brulde tegen hem en pakte hem weer op om hem nog wat heen en weer te zwaaien, in de hoop hem op een of andere manier tot leven te wekken.

Tegen de tijd dat ik daarmee klaar was, was de welp niet meer levend dan hij was geweest toen ik begon, maar zijn lijf was er aanzienlijk slechter aan toe, met kleine sneetjes her en der, ontwrichte gewrichten, bloeduitstortingen die zich uitbreidden tot hele meertjes, wondjes overal, en het meest schokkend (voor mij) in zijn rechteroog, waaruit een kleurrijke stroop sijpelde.

Ik voelde mijn maag opspelen. Hoe kon ik dit maar blijven doen, keer op keer – onbedoeld mensen pijn doen? Wat was er mis met mij? Was ik slecht?

Ik pakte de mens weer op bij z'n vieze lap, dit krachteloze kleine mensje wiens hoofd ik had geplet, en droeg het met me mee, bungelend aan mijn tanden. Nu waren er twee mensen die ik moest opknappen, en ik was in elk geval getroost door het volgende besef: als ik iemand kon vinden die me kon helpen deze welp op te knappen (die niet veel woog, en makkelijk te dragen was), dan zou ik weten dat er hoop was voor Kitch.

(En zeker, ik kon het niet helpen dat ik de smaak van het bloed van dit mensje proefde – het smaakte nog lekkerder dan Kitch' bloed. Maar ook al had ik al een hele dag niets gegeten, de gedachte dit kind op te eten kwam geen moment bij me op. Om precies te zijn kwam het idee maar één keer bij me op, maar ik schoof de zieke gedachte meteen terzijde.)

Ik liep door de straten van die plek, met die dode, druipende mensenbaby bungelend voor me uit, zoals de nachtwaker in de dierentuin een lantaarn in het donker droeg, en ik zag geen enkel ander schepsel. Er was niemand die hulp kon bieden.

Ik moet nog een kwart van een dag gelopen hebben tot ik een uitgestrekte zee van rustende dingen bereikte, en een groot gebouw stampvol mensen. Ik liep op die menigte af – en weer schreeuwden de mensen en renden ze van me weg, maar ik was inmiddels zo gewend aan die reactie dat ik er eenvoudig geen aandacht meer aan besteedde. Ik was op zoek naar die ene persoon die wel zou stilstaan als hij me zou zien en wist wat hij moest doen – de persoon die zou weten hoe hij deze welp zou kunnen helpen en mij zou kunnen helpen en mijn vriend zou kunnen helpen – mijn geliefde Kitch.

Ik baande me een weg het gebouw in en de mensen gilden en renden van me weg alle kanten op, maar ik liep rustig verder. De mensen droegen tassen met kleren, met speelgoed, met apparaten en spullen, en ze lieten die tassen vallen of smeten ze alle kanten op als ze me zagen, maar ik bleef gewoon rustig doorlopen.

Toen ik de andere kant van het gebouw bereikte, stapte ik weer naar buiten, het zonlicht in. Niemand was me te hulp geschoten, en ik vroeg me af, zou nu werkelijk niemand zich om een dode baby bekommeren? Was er niemand in de wereld die het iets kon schelen?

Tegen die tijd zonk de zon tot laag aan de hemel, en ik was gedeprimeerd. Ik wilde alleen maar gaan liggen en alles vergeten. Ik wilde deze dag terugspoelen en hem in het niets doen verdwijnen.

Ik slaagde erin een andere straat over te steken – de rollende dingen krijsten en botsten en raakten me bijna, maar dat kon me niet schelen – en ik vond een rustig plekje onder een grote brug of viaduct. Ik kon die snel voorbijrollende dingen boven me horen, maar hierbeneden was het schaduwrijk en koel. Ik legde de mensenwelp voorzichtig neer en ging ernaast liggen. Ergens ver weg hoorde ik woeste sirenes loeien. De dingen suisden almaar

voorbij boven me, en de brug trilde en rammelde onder hun gewicht. Van ergens in de lucht klonk het lawaaierige gebrom van vliegende voorwerpen, en elk geluid in deze wereld was lelijk en nieuw. In de verte meende ik de harde knal van een geweer-schot te horen, en ik wist dat het oranje vuur van dat geweer niet ver van mij af stond in mijn toekomst. Ik wilde niets liever dan terug zijn in mijn omheinde verblijf, en dat de baby weer leefde, en dat het weer goed ging met Kitch. Maar ik wist dat dat nooit zou gebeuren. Ik had mezelf voor de gek gehouden – niets ter wereld kon Kitch weer tot leven wekken. Sommige dingen kunnen nooit weer worden teruggedraaid. Het zou gewoon nooit gebeuren.

Ik dacht aan Kitch' pafferige gezicht zoals het er een paar dagen geleden had uitgezien, stralend en roze onder zijn kaki pet, en er verscheen een glimlach op mijn gezicht. Ik herinnerde me de kirrende klanken van de row-your-boat-vrouw als ze haar droevige lied ten beste gaf. Het had me zo geërgerd, maar nu kwam dat geluid me ineens zo heerlijk voor:

*My brothers and sisters are all aboard, hallelujah
Michael, row the boat ashore, hallelujah*

En het geluid was zo dichtbij en zo echt dat ik dacht dat ze hier pal naast me zou hebben kunnen zitten zingen, en toen ik opkeek bleek dat ook zo te zijn. Het zou me verbaasd hebben haar op willekeurig welke andere dag te hebben gezien, maar vandaag verbaasde niets me meer. Ze zat onder dezelfde brug als ik, te midden van een verzameling tassen en rommel. Ze keek me aan en zong, en glimlachte van tussen haar rotte tanden.

Toen stond ze op en liep recht op me af. 'Ben je helemaal hiernaartoe gekomen om me op te zoeken, tijger?' vroeg ze me.

Ik was te moe om op te staan, maar ik richtte mijn hoofd een beetje op. Ik was zo blij haar te zien dat de tranen uit mijn ogen stroomden.

Ze zag de mensenbaby naast me liggen, en schudde haar

hoofd. ‘O, tijger,’ zei ze. ‘O, wat erg.’ Ze boog zich voorover en streelde over het hoofd van de welp. ‘Ming de meedogenloze!’ riep ze, en toen begon ze tegen zichzelf te grinniken, en die lach was het vreemdste, heerlijkste geluid dat ik volgens mij ooit had gehoord.

Ik sloot mijn ogen en zag de dierentuin weer en z’n rood-groene miniatuurwoud, en het was er vol tijgers, net als ik. En Saskia en Maharadja waren er, en ik had ze vergeven en ik rende met ze rond en speelde met ze. En de krulharige moeder van de baby stond vlakbij, maar ze was tegelijkertijd mijn moeder – ze was al die tijd al mijn moeder geweest. En in mijn droom had ik mijn eigen kinderen, tijgerbaby’s, speelse kleine welpen, net zo klein als ik ooit was geweest, net zo klein als de mensenbaby die ik had gedood. De tijgerbaby’s duikelden onhandig over elkaar heen, zo lief. Ik probeerde ze te likken en met ze te spelen, maar ik zag dat mijn tong en mijn poten te ruw en te krachtig waren, en dat de minste aanraking de baby’s zou hebben beschadigd, dus ik hield op met spelen, en in plaats daarvan bleef ik op mijn post en waakte over ze.

Aan de andere kant van de gracht keken Kitch en grote massa’s mensen vol bewondering toe, en toen begonnen ze een voor een over de muur te klimmen en waadden ze door de gracht – zo graag wilden ze bij ons komen. Al snel staken hele legers mensen over naar het tijgerverblijf en renden mijn heuvel op. Ze waren met zo velen dat ik niet in staat was mijn kwetsbare baby’s tegen hun zware voeten te beschermen. Ze vertraptten mijn welpen, stampten ze fijn in hun onnadenkende haast, en de vreemde oude man met de dikke brillenglazen en rubberhandschoenen kwam eraan en raapte mijn dode baby’s op en gooide ze in een plastic zak, en ik was radeloos. Maar toen kwam Kitch naar me toe. Hij stond stil en klopte me op mijn hoofd, en krauwde me achter mijn oor. Hij zei me dat het oké was. Hij zei dat de tijgerbaby’s weg waren, en dat was oké, en dat hij ook weg was, en dat was ook oké. En ik realiseerde me dat hij tijdens het aaien mijn hoofd begon te vermorzelen, als was het vochtige smurrie onder

zijn hand. Zijn vingers zakten diep mijn hersens in, en hij masseerde ze tot pulp, en het voelde goed, op een bepaalde manier, maar het beangstigde me ook, omdat ik wist dat ik snel zou opgaan in de vergetelheid.

Toen ik wakker werd was het donker. Ik had het soort pijnlijke honger dat mijn ribben deed spannen. Het dreunende lawaai vanuit de lucht klonk harder en dichterbij, en ik wist dat ik snel moest opstaan en verder trekken, om buiten het bereik van de geweren te blijven. Maar op dat ogenblik hield die gedachte me niet bezig. Ik had weer dat ochtendgevoel, het gevoel dat ik had toen ik me voor het eerst realiseerde dat ik van Kitch hield en de wereld een kortstondig en wonderlijk soort zin leek te hebben.

Alles zag er weer zo helder uit, al het afschuwelijke was zinnig, en alles was goed, en ik begreep het allemaal. Ik keek omlaag en zag dat de row-your-boat-vrouw in slaap was gevallen met haar hoofd boven op me. Ze had zich helemaal opgekruld, met haar hoofd precies tegen mijn lendenen genesteld, zo vredig als wat, en ik dacht dat ze een bijzonder iemand was. Ik houd van je, row-your-boat-vrouw, zei ik bij mezelf, terwijl ik mijn mond wijd opende en mijn tanden diep in haar zachte buik begroef en haar ingewanden eruit trok.

Ze hapte één keer naar adem, zonder ook maar haar ogen te openen – snel en plotseling alsof ze door iets schitterends werd verrast. En daarna stopte ze, zonder nog uit te ademen.

Het voelde zo goed, haar op die manier te doden. Het ontroerde me. Ik deed het niet uit woede of vanwege de honger, en het was evenmin een onbezonnen daad, zoals met die arme kleine mensenwelp. Het woord dat me te binnen schiet is ‘instinct’ – en toch weet ik dat ik ervoor kóós haar te doden. Ik besloot haar te doden, en het voelde als onvermijdelijk, en het stemde me droevig en vrolijk tegelijk. Ik zette mezelf aan het werk, en toen ik elk orgaan en elk smakelijk reepje vlees dat ik van de row-your-boat-vrouw had weten los te trekken had opgegeten, toen ik zelfs het zachte ronde vlees van haar wangen had leeggezogen, toen ze niet meer was dan een glinsterende spriet

bot en spieren, draaide ik me om en pakte de mensenwelp op. Het kostte me maar twee beten om het hele ding weg te knauwen en te vermalen en leeg te slurpen en te verslinden, en ik huilde terwijl ik dat deed. Nooit eerder in mijn leven had ik zóveel liefde gevoeld.